

револверитѣ си, заравяме се единъ до други въ мекото сѣно, отъ което иде приятенъ дѣхъ на билки. Въ палатката е все пакъ заветъ и хубаво е да слушашъ, какъ отвѣнъ вѣтрѣтъ се блѣска и играе съ обтегнатото платно. Никой вече не говори. Идатъ тѣ, минутитѣ преди заспиването, ония минути, когато най-после човѣкъ остава самъ, самъ съ себе си само. Преставя неотразимата хипноза на множеството, опияняващото общо възбуждение и треска, и душата се сепва, като следъ тежъкъ сънъ. Боже мой, — война, сражения, кърви! И какво ще донесе сждбата, която ни дебне, какво ще донесе още утре, — утре, следъ тая само нощъ. И ровишъ се изъ цѣлото си минало, изнасяшъ свидни образи, взирашъ се въ картинитѣ на изживѣно нѣкога щастие. И мило, болезнено мило е всичко това, защото надъ споменитѣ, които паметъта възкресява, невидимо витае зловещиятъ образъ на смъртъта съ тъмния погледъ на кухи очи и ледената усмивка на скелетъ. Безсъницата сега не тежи и не измжчва. Напротивъ, чувствувашъ детска радостъ, че имашъ една цѣла дълга нощъ, която ще тече бавно, много часове, когато сякашъ вратитѣ ще бждатъ затворени за грижи, за безпокойства, за самата сждба дори.